

*I quan aquesta pell meva serà troscejada
miraré Déu sense la meua carn.*

JOB

Oh les xemeneies
concebudes amb enginy damunt els estatges de la mort,
quan el cos d'Israel es va alçar dissolt en fum
per l'aire...
Com un escura-xemeneies el va rebre una estrella
que es va tornar negra,
¿o era un raig de sol?

Oh les xemeneies!
Camins de llibertat per a la pols de Jeremies i Job...
¿Qui us va pensar i va bastir, pedra sobre pedra,
la via per a uns pròfugs fets de fum?

Oh els estatges de la mort,
dreçats per convidar-hi
el patró de la casa, que solia ser-ne hoste...
Oh dits
que vau col·locar el llindar de l'entrada
com un ganivet entre vida i mort...

Oh xemeneies,
oh dits,
i el cos d'Israel dins el fum per l'aire.

Hi ha pedres com ànimes.

RABÍ NAKHMAN

A VOSALTRES,
QUE CONSTRUÏU LA CASA NOVA

Quan les teves parets tornis a construir—
la teva llar, el llit, la taula i la cadira—
no pengis les teves llàgrimes sobre els qui ens han deixat,
els qui mai més no tornaran a viure amb tu
vora la pedra
ni vora la fusta...
Altrament hi haurà plor dins el teu son,
breu, que encara et cal fer.

No gemeguis quan paris el teu llençol sobre el llit,
perquè si ho fas se't mesclaran els somnis
amb la suor dels morts.

Ah, les parets i les eines
són tan sensibles com les arpes eòliques
i com un camp on creix el teu dolor
i senten en tu allò que amb la pols t'emparenta.

Construeix mentre la sorra del rellotge s'escorre,
però no ploris els minuts que se'n van
juntament amb la pols
que oculta la llum.

Oh la nit dels infants que ploren!
Nit dels infants destinats a la mort!
Ja no teniu accés al son.
Terribles guardianes
han ocupat el lloc de la mare,
han enganxat als músculs de les mans la falsa mort,
la sembren a les parets i a les bigues...
Arreu estan covant dins els nius de l'horror.
L'angoixa alleta els menuts en lloc de la llet materna.

Encara ahir la mare es va acostar
al son com una lluna blanca,
la nina va venir amb el roig de les galtes llevat pels petons
a un dels dos braços,
l'animal de peluix va venir,
ja revifat novament en l'amor,
a l'altre braç...
Ara bufa el vent de la mort,
s'endú bufant les camises per sobre dels cabells
que ningú més no tornarà a pentinar.